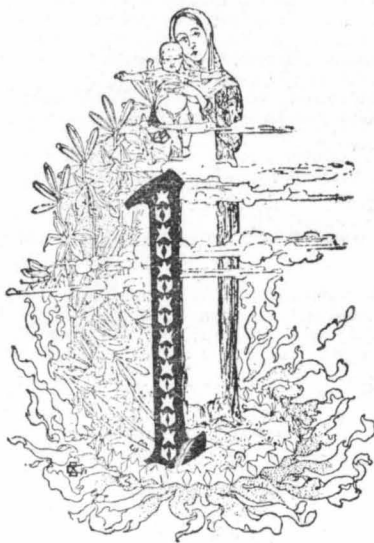

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN AJALBERT

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΜΑΣΤΡΟ-ΜΠΟΥΖΕΝ

ΕΡΕΣ κι' άγιες ήμέρες...

Παραμονές Χριστουγέννων...

Σέροντας τὰ βαρεία ξυλοπέδιλά του στην κρουσταλλιασμένη άπ' την παγωνιά αύλή, ό μαστρο — Μπουζέν πηγαυνοερχόταν άκατάπανστα άπ' τή μά γωνία της στην Άλλη, Χουχούλιαζε τὰ ξυλιασμένα, κτρινόμαυρα δάχτυλά του και τρέθοντάς τα κατόταν, τότε στη μά παλάμη του και τότε στην Άλλη, μουμουρούσε πονεμένος κάθε τόσο :

— "Άχ, αυτός ό βήχας ! Αυτός ό καταραμένος βήχας της... Δέν μ' άφησε νά κλεισω μάτι δλη νύχτα. Ραγίζεται ή καρδιά μου νά τήν άκούω, Τί νά κάνω, Θεούλη μου ; Τί νά

νή είκόνα του συντρόφου της ζωής της : Του συντρόφου αυτού, με τον οποίο δέθηκε το κορμί της κι' ή ψυχή της τόσο χρόνια, χρόνια άγάπης και στοργής, μά και χρόνια άτέλειωτα άγώνων, πόνοη και στερήσεων.

— Δέν έχω τίποτε, καλέ μου άντρα... Γκούχ... Γκούχ... Νά... Σε λίγο θά μου περάση... Ένοιου σου... Έκανε τίποτε για τή δουλειά σου ;... Έβαλες μπρός νά χρίσουν τή γιατί ;... Τί μεροκάματο σου δίνουν ;... Γκούχ... Ποϋ είνε τὰ παιδιά ;... Κοιμούνται ;... Πεινάνε, τὰ κακόμοιρα !... Γκούχ... Γκούχ...

Αιματηρός, ροδόλευκος άφρός ξεπρόβαλε στις δύο γωνίες των μαρμαρέων χειλιών της. Ό μαστρο—Μπουζέν έσκιψε περισσότερο κοντά της, λαχταρισμένος και πνίγοντας με κόπο ένα στεναγμό βαθύ, της σκούπισε έλαφρά τή στόμα.

"Επειτα, σκύθοντας κοντά στ' αυτί της, της ψιθύρισε χαμηλόφωνα :

— Σσσιτ ! Μην τὰ ξιπνάς. Έχουν από χτές νά φάνε και θ' άρχισουν τις κλάψεις, τὰ κακόμοιρα. Τώρα στόν ύπνο τους ξεχνούνται. Μονάχα ό μεγάλος είνε ξιπνός. Τ' Άλλα δού κοιμούνται. Μά γιατί βήχεις έτσι, δέν μου λές ; Γιατί τόσο συχνά ; Τελείωσε τή φάρμακό σου ;

Κι' έκανε νά πάη διώ βήματα πώ πέρα, εκεί σέ μά γωνία πώ βρισκόταν διώ—τρία μπουκαλάκια με κόκκινες έτικετοϋλες, για νά δη τί συμβαίνει, Μά ή γυναίκα του γόντζωσε τὰ λιπόσφατα, κέρυια και διάφανα δάχτυλά της στή μανίκα του, τόν κράτησε κοντά της και τόν μουμουρούσε σιγαλά :

— Άστο... Μην πάς εκεί... Νά... Τελείωσε χτές βράδυ, μά δέν περάζει τώρα... Γιατί δέν μου μιλάς για τή δουλειά σου ; Τί άπόκανες με τόν εργολάβο ;... Πόσα λεπτά μάς έμειναν άκόμα ;... Γιατί δέν πήγες για ψουί ;... Μίλα μου... Γιατί δέν...

"Ενας στεγνός κι' όρημτικός βήχας της έκοψε τή λαλιά στή μέση. Ό μαστρο—Μπουζέν ό δύστηνος, γονάτισε στή άχυρένιο στρώμα, πέρασε τή μπράτσο του κάτω άπ' τή λυωμένο παιά κορμί της, τήν άνυσήρωσε λιγάκι, της στήριξε στόν ώμο του τή ξεκάφορο άπ' τήν άδυναμία κεφαλάκι της και της έλετε με προσποιητή σταθερή φωνή, για νά της δώση κουράγιο :

— Ένοιου σου κι' όλα πάν καλά. Ό εργολάβος είνε ένθουσιαιμένος άπ' τή δοκιμή μαζί μου και με πήρε στή δουλειά. Σαράντα φράγκα μεροκάματο. Μά ή δουλειά θ' άρχιση διώ μέρες ύστερα άπ' τὰ Χριστούγεννα. Ένεκα ή γιορτές, Σόπα ντέ. Μην κάνεις έτσι. Μην ταράζεσαι δίχως λόγο...

— Λεφτά ;... Δέν ένοιουε καθόλου λεφτά, άντρα... Άθριο και μεθάρσιο, χρονιάρες μέρες του Θεού, τί θά φάν τὰ παιδιά μας ;... Άι' σήμερα ;... Γκούχ, γκούχ, γκούχχχ !...

Τὰ δάχτυλά της κουνιόντουσαν νευρικά, κουνιουριάζονταν σαν φείδια κουνουπισιασμένα άπ' τήν άγωνία, σφιγγόντουσαν στή χέρι του τή κορυφή και στή ξεφτισμένο του μανίκα, ένδω τὰ μάτια της τόν κίτταζαν έξάλλα και τρελλά γαί τή κορμί της συγκλονίζονταν άπ' τή βήχα...

Ό μαστρο—Μπουζέν σκούνησε με προσπάθεια τόν κόμπο πώ τοψοραζε τή λαούγγι και τοψοβε άπ' τόν πόνο τήν άνάσα και παίζοντας γοργά τὰ βλέφαρά του, για νά έμποδισή τή δάκρυά του νά ξεσπάσουν, της έλετε :

— Ήνούασε, γυναίκα. Μην κάνεις έτσι, σου λέω. Θά βρούμε και λεφτά. Νά. Τώρα κιάλας φεύγω. Πάω ν' άνταμώσω τόν εργολάβο. Είνε καλός. Είνε ψυχόπονος. Τέτοιες χρονιάρες μέρες δέν θά μου άρνηθή μά προματαβολή μικροϋλα. Κάτσε φρόνιμα τώρα και μη στενοχωριέσαι. Νά, πάω...

Της Ξανακούμησε άπαλά τή κεφαλή στή βρομύκο και μουσκεμμένο άπ' τόν ιδρώτα προσκεφαλή, στέναξε βαθειά, καθώς με κόπο σηκωνόταν δρθιος και θέλησε νά δη για τή φάρμακο τού βήχα της άροστης γυναίκας του.

Σύρθηκε ως τή γωνία πώ βρισκόταν τὰ μπουκαλάκια, μά καθώς τὰ κουνούσε ένα—ένα, τὰ είδε άδεια έντελώς και έλετε :

— Άλλοίμονο ! Άκόμα δέν μπόρεσα νάβρω άζωη με τόν φούναρη. Πώς θά τὰ βγάλω πέρα, Θεέ μου, και με τή

κάνω ;...

Κάποιο τρίξιμο της πόρτας του χαμώσπιτου του μαστρο—Μπουζέν έφτασε Έξαφνα στ' αυτιά του και τόν άνάγκασε νά σταματήση τὰ ταραγμένα κι' άσκοπα σούβρα—φέρτα του και νά γυρίση τή θολή ματιά του κατά κείθε.

Τό μεγαλύτερο —όχταχροניתκο σχεδόν— παιδί του στεκόταν μισόγυμνο και ξυπόλιτο στή κατώφλι και τουρτουρίζοντας άπ' τήν κρηγή πνοή του χειμωνιάτικου άέρα, φώναζε με τήν τρεμουλιαστή φωνίτσα του :

— Μπαμπά ! Έλα μέσα. Φοδόμαστε ! Ξαναφτύνει αίμα πάλι ή μαμά...

Ό μαστρο—Μπουζέν σήκωσε τὰ μάτια του ψηλά, στόν μολυβένιο ούρανό, και τόν κίτταξε λυπητερά. Στάθηκε έτσι άμίλητος κάμποση ώρα. Έσκιψε ύστερα τή κεφαλή του, σβάρνισε με κόπο τὰ κλονισμένα πόδια του και τούτύωσε στήν ύγρη κι' άνήλιαχη χαμοκέλλα του.

Με φόβο, με τρέμο μαζί και σπαράγμο, στήλωσε τὰ γλαρωμένα μάτια του σ' ένα σκελετωμένο γυναικείο μούτρο, πώ τόν αντίκρυζε θλιβερά άπ' τή άχυρένιο, μισοάτιο στρώμα του, σάν νά τού γύρευε βοήθεια :

Ήταν ή γυναίκα του, ή καλή του Μαντελέν.

Τήν πλησίασε άργά, με λατρεία και πόνο στή ύγρη, τὰ δακρυοσμένα μάτια του, κι' έσκιψε τή πρόσώπύ του στή δική της. Άκούμησε τή Ξαστριωμένα και στεγνά του χείλη στή κίτρινο. κόου κι' ιδρωμένο μέτωπό της, τή φίλησε άνάλαφρα κι' ένδω τὰ βαδουλωμένα και γυαλιστερά της μάτια, τὰ έξάλλα άπ' τήν κρηγήθηρη, τόν κίτταζαν έπιμονα, της έλετε :

— Άχ ! Μη βήχεις πειά, καλή μου. Παραμύρισε τὰ χέρια σου άπ' τή στήθος. Γιατί τή κρατάς έτσι ; Πονάς ; Πονάς ; Κουράγιο, καλή μου. Θά μάς λυπηθή έξάπαντος ό Κύριος πώ πρόκειται αύριο νά γεννηθή και θά σου δώση τήν ύγεία σου. Έλα... Μη μου κοιματιάξεις πειά τήν καρδιά. Αυτήσου με...

Δέν τού μίλησε εκείνη. Μόνο τόν κίτταζε έξασκολοητικά, έπιμονα, λές κι' έφευγε ή ψυχή της εκείνη τή στιγμή, κι' ήθελε, ή άμοιση γυναίκα, νά κρατήση αλόνια στή μάτια της, πώ σέ λίγο θά σφαλοϋσαν, τήν άγατημέ-

φαρμακοποιό ;

Στήλωσε κατόπιν τὸ κορμί του δοθῶ, ἔρριξε μὰ ματιὰ δίχως πειὰ ἔκφρασι, στὴ μισοανακοιμημένη κ' ἤρεμη κάπως τώρα γυναῖκα του, ἄλλῃ μὰ στὸν κοιμισμένον μ' ἕνα κοιμηλασιμένον πάπλωμα, σοφὸ τῶν κοιμισμένων ἀκόμα παιδιῶν του κ' ἀναστέναζε.

Μουδιασμένον ἀπ' τὴν πείνα κ' ἀπ' τὸ κρύο, ὁ μεγάλος γυῖός του εἶχε τὴν ῥάχη του στὸν τοῖχο ἀνοικησιμένην καὶ μὲ τὸ κεφάλι χαμῆνε στὰ γυναιὰ γόνάτα του, δὲν κάλυψε καθόλου. Νέκρα πειὰ βασίλευε στὴ σκοτεινὴ κ' ἄγρη ἐκείνη χαμοκέλλα καὶ τὸ σπουσιμένον μ' ἔφη- μερίδες σ' ἄλλες του τῆς χαραμάδες μονάκριβο παραθυράκι τῆς, μό- λης ἄφανε νὰ μπαῖνῃ μέσα ἕνα φῶς μουντὸ καὶ κρύο, τὸ ὁποῖο χρω- μάτιζε τὸ περιβάλλον μὲ γριζέες κ' ἀπελπιστικὰς σκιές.

Ὁ μπαρμπα—Μπουζιὲν φόρεσε μηχανικὰ τὰ ξυλοπέδιλα του καὶ σβανῶντας τα ὡς τὴν πόρτα, βγήκε στὴν αἰθὴ καὶ πήρε τὰ σοκκά- κια ἀσποτα. Ποῖο τ' ὄφελος νὰ ξανατάη στὸν ἐργολάβο γιὰ τὴν ἔρημη αὐτὴ τὴν προκαταβολή; Μήπως χιτὲς τὸ μεσημέρι ἀκόμα δὲν λογύφεραν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ τὸν τυλιγμένον σ' ἕνα γούνινο βαρὺ παλτὸ ἐργολάβο, τὸν ζεστοκοιμημένον καὶ καλοχρωτασιμένον αὐτὸν ἀφέν- τη, ὁ ὁποῖος, ὄχι μονάχα δὲν τοῦδωσε τὰ 20 φροφόραγμα πού του ζήτησαν, ἀλλὰ καὶ τοῦπε κόλας, κυττώντας τον περιφρονητικὰ :

— Καὶ τὰ σαράντα πού θὰ σοῦ δώσω γιὰ τὸ μεροδοῦλι σου, χα- ράμη μὰ σοῦ τὰ δώσω. Ἀπὸ γέριχη γελιάδα, μισχάρια μὴν περμι- νεις. Ἄσειντε, δίνε του τώρα καὶ μεθαύριο στὴ δουλειὰ σου βλέπουμε τί θὰ γίνῃ! :...

Χιόνιζε στὸ δρόμο τώρα κ' ἡ παγερὲς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ τὸν μαστίγωναν στὸ χλωμιὸ του πρόσω- το. Μὰ ὁ μπαρμπα—Μπουζιὲν δὲν ἔνοιωσε οὔτε τοῦ κρύου τὰ λεπίδια, οὔτε καὶ τοῦς ὀδονηροῦς σπασμοῦς τοῦ ἄδειου στομαχοῦ του. Μονάχα περπατοῦσε ἀ- διάκοπα στοῦς ἐρημιωμένους δρόμους, δίχως νὰ ἔξ- ρη ποὺ πηγαίνει, ἔχοντας τὰ μάτια του γλαρὰ καὶ σπηλιωμένα ἐμπρός του, ἐνῶ ἡ σκέπη του κοιμῶταν στὸ κεφάλι του καὶ τὰ κρεμασιμένα μὲ ἀτονία χέρια του ἀκολοιθοῦσαν μηχανικὰ τὸν ρυθμὸ τῶν κλωνι- σμένων κ' ἰσχνῶν ποδιῶν του.

Περυλαλήθηκε ὄρες πολλὰς στοῦς δρόμους καὶ στὶς ρουγὲς ὁ ἔρημος μπαρμπα—Μπουζιὲν. Ἄκουσε πολλὰς βλαστήμιες ἀπ' τοῦς φορτωμένους μὲ τὰ Χριστουγεννιάτικα τους ψῶνια διαβάτες κ' ἀπ' τῆς χορτάτες κομπῆς κυρίες, πού παίρναν σβάρνα τὰ μαγαζιά καὶ τὰ μπαζαλίκια γιὰ τῆς προμήθειές τους. Ἐτσι, ἀποξενωμένον ἀπ' τὴν πλάσι καὶ μὲ τὸ χάρο στὰ ἄδεια στήθη του, σκονιτουφλοῦσε διαρκῶς πά- νω στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο.

— Ντάν, ντάν, ντάνν! Ντάν, ντάν, ντάνν! :...

Χαριόσυνες χιτῆσαν ἔξαφνα ἡ καμπάνες μὲ τὸ οὐράνιο βοητή τοῦς. Ὁ μπαρμπα—Μπουζιὲν σάν νὰ ἔπληνσε. Ἀνακλαδίστηκε μὲ δύναμι, ἀναγλλιαισιμέ- νος ἀπὸ μιὰ ἱπερκόσμου ἐλπίδα, θυμήθηκε τὴ λυπη- τὴ καὶ μαύρη κατάντια τοῦ ἀρχαίου σπιτιοῦ του, μὰ, παρ᾽ ἔνοιο! :... Ἄντι ν' ἀπελπιστῇ, ἀντι νὰ ματώσῃ πάλι ἡ ψυχὴ του στὴ θύμησι τῆς συμφορᾶς του, ἔνοιωσε τὸ κορμί του νὰ τὸ θερμαῖνῃ ἀνεπίτωτα μὲ μυστικὴ, χαρούμενη προαισθησι.

Τὸν ἔπιασε μιὰ ἀνεξήγητη τρελλὴ χαρὰ!

Κι' ἐνῶ τὰ χεῖλη του μουρμουροῦσαν μὲ λαχτάρα τὸ «Ἢ Πα- ρθένος σ' ἡμέρον τὸν Ἰπεροῦσιον τίκτε! :...», ἄρχισε ὁ μπαρμπα—Μπουζιὲν νὰ τρέχῃ γιὰ τὸ σπίτι του, μὲ σβέλτα πόδια, κεντρισιμένος ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη μυστηριώδη δύναμι.

Ὅταν ἔφτασε στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ του, ζαλισμένος ἀπ' τὴν ἐκπληξι, εἶδε ντυμένα μὲ θεματὰ, καθάρια ρουχαλάνια τὰ τρία του παιδάκια. Τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ φωνῆς πρόσχαρες, καθὼς σηκώθηκαν ἀπ' τὸ γεμάτο μὲ λαμπρὴ φωτιά τῆσκα, κρατώντας στὰ χέρια τους πελώρια κομμάτια ἀπὸ χριστόψωμο.

Τὸν τριγύρισαν καὶ τὰ τρία καὶ τὸν ἀγκάλιασαν τρυφερά. Μὰ ἐνῶ τὰ χάρεινε ἀτάλα κ' αὐτός, ἐπάνω στὰ ξανθόμαλλα κεφαλάκια τους κ' ἔβγαιναν ἀπ' τὸ στόμα του ἀσυνάρτητες, κομμένες λέξεις, τὰ μάτια του μέναν καρφωμένα διαρκῶς στὸ ἄδειο πειὰ στρώμα τῆς ἀρρωστης γυναικας του.

Δὲν τοῦμιωσε νὰ ρωτήσῃ. Φοβόταν γιὰ τὴν ἀπάντησι τόσο πολὺ, ὥστε παρακαλοῦσε τὴ γῆ ν' ἀνοιχῇ καὶ νὰ τὸν καταπιῇ ἐκείνη τὴ στιγμὴ, πρὶν νὰ προφτάσῃ κἀν νὰ μᾶθῃ. Κι' ἐνῶ τὰ μάτια του σφα- λιδσαν ἀπ' τὴν ἐξάντηλσι καὶ τὰ γόνάτα του λύγισαν ἀπ' τὴν πείνα κ' ἀπ' τὴν κούρασι, ἔ- κουσε τὰ λόγια τοῦ μεγάλου του παιδιοῦ νὰ σχίζουν τὸ βοητή τῶν αἰτιῶν του καὶ νὰ χαι- δεύουν τὴν ψυχὴ του μὲ ἀνεπίτωτη ἀγαλλιασι... Τοῦβλεγαν αὐτὰ τὰ λόγια :

— Ἦρθαν μερικὲς κυρίες, πατέρα... Κάτι καλόκαρδες κυρίες... Πῆραν στὸ νοσοκομειὸ τὴ μητέρα... Μὰς ἔφεραν ρούχα, ψωμὶ, κρέ- ας... Ἐχοιμε ἀπ' δια...
— Εὐχαριστῶ, Χριστέ μου Νεογέννητε! :...
Αὐτὸ πρόλαβε νὰ μουρμουρήσῃ ὁ μπαρμπα— Μπουζιὲν καὶ λιποθύμει ἀπ' τὴν εὐτυχία... :

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

(Τοῦ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Σάν ἔρθει τὸ φθινόπωρο καὶ φύλλα πεθαμένα στοῦ γκρέμου μῶλου πέσουνε τὴ στέγαν τὴν πλατεῖα καὶ μέσ' στὶς ἄδειες πόρτες του σάν νὰ βογγοῦν θλιμμένα τ' ἀγέρια ἐκεῖ δπου γύριζεν ἡ πέτρα του ἡ βαρειά, θὰ πάω μονάχος νὰ σταθῶ στὸ ἔρρο ἐκεῖνο μέρος, στὸν τοῖχο ἀγνάντια πού ὁ κισσὸς θὰ τὸν σκεπάζῃ ὁ γέρος κ' ὄρα πωλλή, στὰ σινθροπά νερά θὰ βλέπω κάτου, τὴν ὄρη μου καὶ τὴ στερενὴ γαλήνη τοῦ θανάτου... :

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΟΥΛΙΑ

(Τοῦ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ)

Στὸ περιστέρι γύρισα καὶ τοῦλα : «—Περιστέρι πέταξε πέρα... πέρασε δάση, βουνά, κλαφά κ' ἰσοβοτάνι φέρε μου πού ἀγάτη θὰ μὲ φέρῃ», καὶ ἔκεινο μ' ἀποκρίθηκε : «—Εἶνε πούλ μαζουριά, Γύρισα τότε στὸν ἀητό : «—Ἀητέ, θύλω μιὰ χαρὰ :

Ἐθλω τὴ σπιθα τ' οὐρανοῦ, γι' αὐτὴν πού μὲ γελᾷ. Μόνον ἡ φτεροῦγα σου μπορεῖ νὰ πάη νὰ μὲ τὴν (πάση...)

Καὶ μ' ἀποκρίθηκε ὁ ἀητός : «—Εἶνε πούλ ψηλά τ'. Στὸ γύπα τότε στράφηκα : «—Σὺ πάρε τὴν καρδιά (μου), γεμάτη ἀπ' τὸν πόθο τῆς καὶ φάγε τὴν γοργά! :... Ἄφρησε μόνον κἀν ἄν βρεῖς γερό στὰ σοδικά μου. Κι' ἐκεῖνος μ' ἀποκρίθηκε : «—Εἶνε πούλ ἀργά! :... :

ΣΙΜΑ ΣΟΥ

(Τοῦ ΓΚΑΙΤΕ)

Ἄντι μέσ' ἀπ' τὴ θάλασσα τὸ φῶς γλυκομοῦδιζε, ἐσένα ἔχο, ἀγάτη μου, μονάχη συλλογὴ, ἐσένα κ' ὅταν τὸ χλωμιὸ φεγγάρι παιγνιδίζει καὶ πάει καὶ ζωγραφίζεται στὴν καθαρὴ πηγή. Στὸ νέφος πού σπρῶνεται στὸ μακροσιμένον δρόμο ἐσένα βλέπω μονάχα, σ' ἐσὲ τὸ νοῦ γινῶ, μέσα στὴ νύχτα τὴ βαθειὰ πού δίνει μὲ τὸν τρῶμο τὸν ὀδολόρον ἔρημο σὲ πέρασιμα στενά, Στὸ κύμα πού διπλώνεται καὶ σκάζει, ἀκούω ἐσένα... Ἐσένα καὶ στοῦ λειβαδιοῦ τὴν τόση σιγαλιά... Πολλὲς φορὲς πηγαινοῦ ἐκεῖ κ' εἰν' ἕνα ἠσυχασμένα καὶ στένω κ' ἀφουγκράζουσι τὴν ἴδια σου λαλιά. Πάντα κοντὰ σου βρισκομαί... Κι' ἐνῶ δὲν μ' ἀντι- (χορῶν) τὰ μάτια σου, μήτε στιγμὴ περνᾷ νὰ μὴ σὲ ἴδω... Χάνει' ὁ ἥλιος... τ' ἀσημένια ἀστέρια μὲ φωτίζου... ὦ! καὶ νὰ σ' εἶχα, ἀγάτη μου, νὰ σ' εἶχα πάντα (ἔδω! :... :

Μεταφρ. Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

STANCES

(Τοῦ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Γαρμίσματα τοῦ δρόμου μου πού διάβηρα συχνὰ καὶ πεθαμένα φύλλα μου, γλυκὰ φυλλοματά μου, πόσες φορὲς δὲν ἔρριξα σὲ σὰς τὰ βλεμματά μου ὅταν ὁ ἥλιος χρῶσωνε τὰ νέφη τὰ πικρά!

Ἐκεῖ πού ἡ φθινοπωρινὲς πνοὲς ἐσθίγαν πέρα, στὰ δάση τὰ βαθύσκοπια, μακρὰ στὴν ἀμμοσιδιά, πόσες φορὲς δὲ μ' ἔφερε μὲ ἀνάμνησι βαθεῖα τῶν ποθητῶν ὀνειρών μου, λουλοῦδια μου φτωχά

Ἄ μαραμένα φύλλα μου, λουλοῦδια μου φτωχά νεκρῶθηκε τὸ γέλιο σας, ἐσθύστη κ' ἡ δροσιὰ σας... Στὸ μέτωπό μου ἀφινοντας τὰ τελευταῖα φυλλὰ σας καὶ τῆς ζωῆς μου ἡ πνοὴ βλέπω νὰ σβύνη ἀργά! :... :

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Τοῦ ΕΡΡ. ΧΑ-ΓΝΕ)

Σάν ἔβγῃς μακριὰ μου, ἀγαπημένη μου, ληρομένησα —ὀμίμενα!— νὰ γελῶ. Φοιχτὲς συσπᾶσεις κάνουνε τὰ χεῖλη μου κ' ὥστόσο νὰ γελᾶσω δὲν μπορῶ! Σάν ἔβγῃς μακριὰ μου, ἀγαπημένη μου, ξέμαθα καὶ τὸ θρηνο τὸν μικρὸ κ' ἄλλῃθια κρηφοδέρνεσαι ἡ καρδοῦλα μου χωρὶς οὔτε νὰ κλάψω νὰ μπορῶ.

